

LA FUQUIA DE L'AMOR

La *fuquia* és una túnica magribina, ampla, molt ampla, que cobreix els homes de la base del coll als turmells, deixant els braços enlaire. És una peça per al bon temps, dels dies calorosos que comencen amb la primavera i acaben una mica més enllà de l'estiu. És, per tant, molt habitual que en una petita ciutat mediterrània del Sud d'aquest mar es deixin entreveure cossos masculins que s'aïregen, tot caminant, sota la tela suau, prima i quasi transparent, de línies verticals, que els permet exhibir la massa muscular viril. Resulta extraordinàriament fàcil endevinar les formes que es mouen per dessota, ja que la calor xafo-gosa i l'escassa resistència amb què els homes s'hi enfronten fan que molts –sobretot els que estan en la millor edat– optin per no dur a sota més que l'im-prescindible eslip.

Abdelkader mai no havia utilitzat aquesta peça de vestir davant de la seva dona en els tres anys que portaven casats, malgrat que havia fet broma molts cops amb la possibilitat de comprar-ne una. Però vet aquí que el seu germà gran, tornat prematurament d'Espanya gràcies a una expulsió fulminant, havia deixat una gran bossa de viatge a casa perquè no tenia un lloc millor on portar-la. Ja feia dos mesos llargs que la feixuga bossa s'estava en un racó fosc de l'habitatge sense que ningú no s'hagués dignat tocar-la quan, una tarda, Abdelkader va concloure que ja era hora de fer una ullada al seu contingut, cobejant trobar-hi alguna peça de roba que fos del seu gust. Entre samarretes i mitjons d'ús quotidià, va treure una fuquia relluent que col·locà descuradament sobre el respatllet d'una cadira. Quan la seva dona va passar pel davant, els seus ulls vius i enigmàtics van enlluernar-se en descobrir, a peu dret, la forma reconeixedora de la tela fresca, amb el ratllat vertical de grisos i blancs.

—Però, què fas que no te la poses?

En la ment de Turia, túniques com aquella sempre havien operat un cert encís, una excitació íntima. A través de la peça de fil, la seva mirada fixava el contorn nítid d'unes cuixes lliures, d'unes cames salvatges, el balanceig d'unes natges posseïdores d'un moviment viril. Pensar que sota el noble tacte del fil, només sota seu, ella podria tocar la setinada i calenta

pell morena de l'home... Si ho hagués pogut fer tants cops com ho havia desitjat...

Abdelkader somreia indecís en sentir la idea de la seva dona. No perdria res si s'emprovava la fuquia; es descordà, doncs, el pantaló i la camisa, i entrà en la vasta tela: la seva silueta es va fer més gran, havia guanyat en alçada i autoritat. Ficà les mans a les butxaques laterals. Semblava descobrir en aquell moment que en realitat no eren butxaques, sinó simplement dos trencs per a l'acomodament i descans de les mans de l'home: així com estava, tot tibant amb els dits la tela a l'alçada dels malucs, li va brollar una riallada espontània que cridà l'atenció de la seva dona. Ella es fixà també en la protuberància que sorgia del seu centre, com penya-segats abruptes que, atapeïts, formaven un conjunt solitari al mig d'una atlàntica platja deserta.

La satisfacció a la vista de la grata sorpresa va enardir els trets del rostre de la femella i els transmutà davant la promesa de plaer.

—Vine, fica la mà per aquí.

L'obeí. Ell, traient-ne la mà dreta, va prendre la de la dona i la introduí per una de les obertures. Ràpidament, el tou dels dits cecs van sentir la pell d'un cos que li resultà nou, d'un home desconegut. Fou molt ràpid arribar al penya-segat, palpar la tovor prompta a emetre tímides gotes de rosada, envoltar la massa viperina fins prémer-la suaument, tot reprimint les ganes insolents d'esprémer-la obertament.

Una mà d'Abdelkader va anar llavors al pantaló del pijama d'ella, entrà per la cintura i es capbussà sota la part més estreta de les calces fins que els seus dits guanyaren el clítoris, el bellugueig del qual tant l'excitava a ell. En aquest voluptuós vaivé de cada mà en la blanesa més íntima de l'altre, ella, sentint-se completament envaïda per ell, no tardà a gemegar sense cap rubor: obligada veu i crit de l'èxtasi. Turia havia cessat la seva activitat, però els dits d'ell, avariciosos, continuaven passant i passant el palpís allà on la sensibilitat de la dona esdevenia insostenible, tant que ella li suplicà que s'aturés.

Fou allà mateix, a peu dret, on ell la va prendre, en la primera foscor del dia, al passadís, amb la fuquia arromangada perquè ella no volia que se la tragués. Una cridòria estrident de nenes i nens entretinguts en els jocs del capvespre s'escolava des del carrer per l'ampla finestra oberta i una claror apaivagadora i estranya deixava entreveure les muntanyes àrides del davant.

Abdelkader tenia un cos gros de berber, de constitució musculosa. Tenia trenta-tres anys i una calvície només incipient, però semblava un home més gran, com acostuma a passar amb els nord-africans que han començat a treballar al camp quan encara no han canviat les dents de llet i els mocs els rellisquen nas avall fins caure'ls damunt la xambreta blanca. Evident-

ment, no han trepitjat mai una escola, excepte aquells que han estat enviats a una mesquita rural per aprendre a llegir rudimentàriament l'Alcorà, un aprenentatge destinat a esborrar-se de les seves ments poc després per falta de pràctica. Com un més d'ells, Abdelkader era un analfabet en qualsevol llengua del món. La maduresa prematura del seu cos i de la seva mirada obeïen a una lluita constant per dur uns dirhams a casa, per no haver de demanar préstecs a amics o familiars, que ja en tenien prou amb les pròpies dificultats.

En canvi, Turia, dona que li havia tocat en matrimoni, havia pogut freqüentar l'escola de la petita ciutat mediterrània en què havia estat criada. Això li permetia exercir un cert poder sobre ell, encara que fos pel fet de saber comptar i tenir accés a la lectura de documents enrevessats –llicències, certificats, multes o citacions– que, de tant en tant, arribaven a casa, davant la mirada desconfiada i llunyana d'Abdelkader, que fixava els ulls feréstecs en el sospitós paper i acusava la tristesa salvatge de qui se sap inexplicablement ignorant, a més de pobre.

Aquell home rude de cos i ànima subjugava Turia, sis anys més jove i que estimava secretament, rabiosament, el seu cos enèrgic i pesant, les formes carnes del qual li inspiraven un munt d'atreviments.

En acabar de menjar un saborós plat de lleties soles, Abdelkader s'assegué a fumar i a descansar en

un llarg divan que ocupava tota una paret, mentre la lluminositat càlida del migdia li banyava la fuquia. Turia, que es movia per l'habitació endreçant tota mena d'estris, advertí l'efecte de la llum estiuenca sobre el ratllat gris i blanc de la túnica folgada i sentí que l'atreia perversament, com un imant. A camades se situà davant del seu marit i falcà les natges al terra encatifat, davant dels peus d'ell, vius i morens. La mà delicada i impacient d'ella va resseguir plecs amunt la fuquia, fins que s'aturà sobre el bastidor de tela que protegia el bell mol·lusc ocult i cargolat sobre si mateix. Pressionà i estrenyí tímidament l'indret i no va tardar a dominar tots els contorns velats. Sentia l'ànsia de l'excitació, que l'abrasava com un riu de foc intern. Llegia el desig del marit en la seva barbeta, en el seu nas, en les seves galtes prominents, transfigurades, i l'escoltava en la suor dels porus, ara més oberts.

Bressolada pel dolç mareig de la sobretaula (quan molts es llancen a la foscor més extrema de la migdiada), observà el color pell de patata que s'entreveia pel mig de la ranura lateral i hi aventurà la seva mà. Els dits toparen amb la gratificant carn de la cintura i rondaren ventre avall, tot demorant la possessió del mol·lusc que ara pressentia espigat. Llavors, l'home, en una arrencada violenta, agafà el cap d'ella i l'introduí sota el faldar de la fuquia. Allà s'instal·là, enlluernada en l'obaga fresca que procurava la

penombrosa tela: aquell territori de buidor i carn era seu, afamada i solitària carn al fons de la cova. Les puntes dels dits aferraren la base de la tija muscular i la van anar recorrent per tot el seu volum fins arribar a la capçada humida i al seu cim untós. Va pensar que aquell membre tenia vida pròpia, que no tenia amo, semblava abandonat a l'atzar per al seu entreteniment, o com si la diversió d'aquell ésser viu i orfe només depengués del seu desig i estímulo, esclau de la seva perversió. La resta del cos mascle era apàtic: la seriositat d'unes cuixes tenses i submises, amagades sota l'ombra tènue de la fuquia, els plecs negres i horitzontals del baix ventre en repòs; petit univers expectant de les seves carícies, tot just descobert en l'oblidada tela d'un germà gran, rodamón i absent.